

Sygn. akt IXKa 199/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Barbara Plewińska**

Sędziowie - **SSO Mirosław Wiśniewski**

- **SSO Andrzej Walenta (spr)**

Protokolant - **stażysta Marzena Chojnacka**

przy udziale przedstawiciela Naczelnika (...)Urzędu Skarbowego w T. **Moniki Łukaszewicz**

po rozpoznaniu w dniu 03 czerwca 2015r.,

sprawy **M. W.** oskarżonego o wykroczenie skarbowe z art. 57§1 kks w zw. z art. 9§3 kks,

na skutek apelacji wniesionej przez **oskarżonego M. W.** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 05 lutego 2015r., sygn. akt VIIIW 10/15

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę grzywny orzeczoną w punkcie „1” wyroku łagodzi do kary 3000zł (trzech tysięcy złotych);

II. **w pozostałym zakresie** zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. **zwalnia** M. W. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 199/15

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że:

wbrew przepisowi art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.) pełniąc funkcję prezesa zarządu (...), NIP (...) z siedzibą w T. przy ul. (...) uporczywie nie wpłacał w terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek (...)Urzędu Skarbowego w T. podatku od towarów i usług za okres: IV kwartał 2013 r., I i II kwartał 2014 r. przez co uszczuplił podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 40.146,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 5 lutego 2015 roku (sygn. akt VIII W 10/15):

1. Oskarżonego M. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, to jest wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę 6 000 (sześciu tysięcy) złotych grzywny;

2. Zwolnił w całości oskarżonego od uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony, zaskarżając go w całości. Zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, a także błąd polegający na nieustaleniu, że oskarżony nie brał czynnego udziału w powstaniu podstawy do naliczenia zobowiązania podatkowego w deklaracji podatkowej VAT-7K.

W związku z powyższym M. W. wniósł o uchylenie powyższego wyroku oraz o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zabronionego określonego w art. 57§ 1 kks, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary grzywny w wysokości 1.500 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy uznając zasadność wniesionej apelacji, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę grzywny orzeczoną w punkcie „1” skarżonego wyroku złagodził do kary 3000 (trzech tysięcy) złotych, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Sąd odwoławczy nie dopatrzył się żadnych błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogących mieć wpływ na treść skarżonego orzeczenia. Na podstawie ujawnionych dowodów Sąd meriti prawidłowo stwierdził, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks. Istotą owego wykroczenia skarbowego jest wykazanie, iż podatnik uporczywie uchylał się od płacenia wymaganego podatku w wyznaczonym terminie. Zgodnie z § 2 wskazanego artykułu sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jedynie jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe, wpłacono w całości należny podatek na rzecz właściwego organu. W sytuacji gdy sprawca nie posiada statusu podatnika, jednakże zajmuje się jego sprawami gospodarczymi w warunkach art. 9 § 3 k.k.s., jest również odpowiedzialny za w/w wykroczenie skarbowe.

Zgodnie z zasadą powszechności opodatkowania wyrażoną w art. 84 Konstytucji RP, każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków określonych w ustawie. Konieczne w tej sprawie jest także uwzględnienie twierdzenia Sądu Najwyższego, że "podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki" (postanowienie SN z dnia 27 marca 2003 r., I KZP 2/03, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 57). Nie sposób więc zgodzić się z twierdzeniem, jakie podniósł w uzasadnieniu apelacji oskarżony, iż to nie on ponosi odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe, gdyż nie ciążył na nim prawny obowiązek zapobiegnięcia skutkowi w postaci zgromadzenia pieniędzy na zapłatę podatku. Zgodnie z prawem oskarżony od momentu objęcia funkcji prezesa „(...)” stał się podmiotem zobowiązany do zapłaty podatku i bez względu na okoliczności, które przywołuje oskarżony w uzasadnieniu swojej apelacji, to on od tego momentu powinien rozeznaczyć się w sytuacji finansowej klubu oraz liczyć się z przyjętymi na siebie obowiązkami.

Co istotne, czynność sprawcza polega w tym przypadku na niewpłaceniu podatku w określonym terminie. Co słusznie podniósł Sąd I instancji, termin płatności podatku VAT za IV kwartał 2013 roku, upływał 25 stycznia 2014 roku, czyli w momencie kiedy to oskarżony był już prezesem klubu, w związku z czym to na nim ciążył obowiązek zapłaty wskazanego podatku. M. W. jednak tego nie uczynił, nie rozliczył również kolejnych dwóch zobowiązań podatkowych, o czym świadczą dowody w postaci deklaracji oraz listy zaległości, przez co wypełnił niezbędną przesłankę tego wykroczenia – uporczywości w nieterminowym dokonywaniu wpłat. W związku z powyższym, orzeczenie Sądu I instancji o wypełnieniu przez M. W. znamion strony podmiotowej oraz przedmiotowej wykroczenia, nie wzbudza wątpliwości Sądu Okręgowego.

Sąd odwoławczy, mając na względzie okoliczności sprawy stwierdził, iż orzeczona przez Sąd Rejonowy kara grzywny w wysokości 6.000 zł stanowi nadmierną dolegliwość. Oskarżony przyznając się do winy podniósł, że brak wymaganych

wpłat wynikał z trudnej sytuacji spółki, której przyczyną było zarządzanie jego poprzedników. Jak wynika z jego oświadczeń wprowadzane przez niego zmiany mają doprowadzić do uregulowania zobowiązań i terminowości w płaceniu podatku VAT, o czym świadczy również spłacona już znaczna część zaległości. Pozostały dług wynosi jedynie 10 079 (dziesięć tysięcy siedemdziesiąt dziewięć) złotych. Ponadto, należy też uwzględnić, iż M. W. nie był wcześniej karany, co było także zauważone przez Sąd I instancji. Wszystko więc wskazuje na to, że świadomość i przejawiona wola oskarżonego w tym względzie jest ukierunkowana na wypełnianie wskazanego obowiązku, przy jednoczesnym naprawianiu sytuacji finansowej klubu, w związku z czym Sąd odwoławczy orzekł o zmniejszeniu orzeczonej kwoty o połowę, uznając, iż w ten sposób cele prewencji ogólnej i szczególnej zostaną osiągnięte.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk oraz w zw. z art. 113 kks, Sąd odwoławczy mając na względzie trudną sytuację finansową klubu, którym zarządza oskarżony, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.